

POVZETEK: PRAVNI ASPEKTI ŽIVLJANJE O BOROVI INTERESA

BROJ: 711-4-400-51-48-12/14-02

PRILJENO: NEPOSREDNO - PREDANO POŠTI

..... dana 03-02-2014 20.....

Omot u privitku. Primjeraka 1 Priloga 12

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku po sudu Benić, uz sudjelovanje zapisničarke
u upravnom sporu tužitelja Marijana Cesarika, zastupanog po
opunomoćeniku protiv tuženika
Republike Hrvatske, Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Kneza Mutimira
5, radi sukoba interesa, 28. siječnja 2014.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži poništenje odluke tuženika Urbroj: 711-I-1149-SI-48-12/13, broj: SI-48/12 od 18. travnja 2013.

Obrazloženje

Tuženik je odlukom Urbroj: 711-I-1149-SI-48-12/13, broj: SI-48/12 od 18. travnja 2013. pod točkom 1. utvrdio kako je tužitelj istovremenim obnašanjem dužnosti zamjenika ministra zdravlja i članstvom u upravnim vijećima ustanova koje nisu utvrđene pravnim osobama od posebnog državnog interesa ili od posebnog interesa za jedinicu lokalne ili područne (regionalne) samouprave i to članstvom u Upravnom vijeću Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, članstvom u Upravnom vijeću Kliničkog bolničkog centra Sestre milosrdnice, članstvom u Upravnom vijeću Kliničkog bolničkog centra Split i članstvom u Upravnom vijeću Veleučilišta u Požegi, kao dužnosnik, postupao suprotno članku 14. stavak 1. i 2. Zakona o sukobu interesa (Narodne novine, broj: 26/11., 12/12. i 126/12., nastavno: ZSSI). Točkom 2. odluke određeno je da se za povrede, opisane pod točkom 1. izreke odluke, tužitelju kao dužnosniku, izriče sankcija iz članka 42. stavak 1. podstavak 2. ZSSI, obustava isplate dijela neto plaće u iznosu od 7.000,00 kn koja će trajati sedam mjeseci i izvršit će se u sedam jednakih mjesečnih obroka. Točkom 3. odluke naloženo je tužitelju kao dužnosniku da u roku od 30 dana od dana primitka odluke razriješi situaciju sukoba interesa koja proizlazi iz istodobnog ponašanja dužnosti zamjenika ministra zdravlja i dužnosti člana Upravnog vijeća Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje te predsjednika Upravnog vijeća Veleučilišta u Požegi, obzirom da navedene ustanove nisu utvrđene pravnim osobama od posebnog državnog interesa ili od posebnog interesa za jedinicu lokalne ili područne (regionalne) samouprave.

Tužitelj u podnesenoj tužbi osporava zakonitost pobijane odluke i provedenog postupka koji je rezultirao donošenjem pobijane odluke. Ističe da se ne nalazi u nikakvom sukobu interesa jer je odlukom Vlade imenovan u upravna vijeća navedenih ustanova, a za obavljanje navedenih dužnosti ne prima novčanu naknadu. Smatra da je tuženik u provedenom postupku, uz pravilnu primjenu odredbe članka 39. stavak 5. ZSSI, trebao potpunije utvrditi relevantno činjenično stanje na način da je trebalo utvrditi sve okolnosti i razloge imenovanja za članstvo u upravna vijeća. Ukazuje na činjenicu da Vlada RH, čiji je tužitelj član, obavlja izvršnu vlast te da je njena dužnost između ostalog i usmjeravanje djelovanja javnih službi. U skladu s tim ovlastima Vlada je tužitelja imenovala zamjenikom ministra zdravlja, putem rješenja, protiv kojega tužitelj nije mogao pokrenuti upravni spor te ga je imenovala za člana upravnih vijeća predmetnih ustanova, također putem rješenja protiv kojih tužitelj nije mogao pokrenuti upravni spor. Stoga smatra da nije mogao postupiti suprotno navedenim rješenjima, već po istima postupiti u skladu s odlukama Vlade RH, kao nositelja izvršne vlasti. Ukazuje i kako su u međuvremenu prestali razlozi za njegovim imenovanjem u upravnim vijećima KBC Sestre milosrdnice i KBC Split te je stoga i razriješen članstva u upravnim vijećima tih ustanova. Smatra da je smisao odredbi ZSSI jasno određen u članku 1., a odnosi se na spriječavanje sukoba između privatnog i javnog u obnašanju javnih dužnosti, dok je člankom 5. ZSSI određen način djelovanja dužnosnika na način da je odgovoran za svoje djelovanje u obnašanju svojih dužnosti prema tijelu koje ga je imenovalo. Iz toga jasno proizlazi da je tužitelj svoje djelovanje podredio isključivo zaštiti javnog interesa, a sve prema smjernicama i uputama Vlade RH i Grada Požege te se u njegovom djelovanju ne nalazi niti jedan element privatnog, jer niti on, a niti članovi njegove obitelji nisu povezani s navedenim ustanovama. Poziva se i na mišljenje prof. dr. Branka Smerdela koje je citirano u obrazloženju Odluke Ustavnog suda RH broj: 2715 od 7. studenoga 2012., a u kojoj se između ostalog navodi da: „Primjena zakonodavstva usmjerenog na prevenciju sukoba interesa pokazuje u povijesnoj inkomparativnoj praksi ugrađene institucionalne slabosti o kojima valja voditi računa. Naime, kako i kod drugih političkih institucija u praksi je moguće izokrenuti smisao pojedinih rješenja i uporabiti ih u svrhe suprotne namjeravanim, a institucije namijenjene prevenciji korupcije često se koriste kao sredstva u političkoj borbi.“ U skladu s navedenim tužitelj ukazuje da se u konkretnom slučaju postupak pokrenuo povodom anonimne prijave političkog protivnika tužitelja te da je povodom iste i donijet pogrešan zaključak da se tužitelj nalazi u sukobu interesa, iako se u konkretnom slučaju ne navodi niti jedna činjenica koja bi ukazivala na sukob javnog i privatnog te umjesto da se postupak protiv tužitelja obustavi istoga se drastično kažnjava. Stoga predlaže sudu poništenje osporavane odluke tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako su iznesena pravna i činjenična tumačenja u tužbi u potpunosti pogrešna, kao što su pogrešne i iznesene pretpostavke tužitelja. Ističe da je postupak pokrenut i proveden smislono odredbi članka 39. stavak 1. i 5. ZSSI, da je tijekom istoga utvrđeno postupanje tužitelja protivno odredbama članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI, a da je tuženik smislono odredbi članka 30. ZSSI predmetni postupak proveo u okviru svoje nadležnosti. Smatra da je tijekom provedenog postupka pravilno utvrđeno činjenično stanje i da su utvrđene sve relevantne činjenice za donošenje pravilne odluke. Ukazuje kako se putem navedene odluke nije utvrđivalo da članstvo u upravnim vijećima predstavlja sukob interesa, već da je takvim postupanjem tužitelj povrijedio odredbe članak 14. stavak 1. i 2. ZSSI. Dodaje i kako se u provedenom postupku nije utvrđivalo niti djelovanje tužitelja u zaštiti

javnog interesa, već povrede relevantnih odredbi ZSSI. Oспорava i navođenje mišljenja

isto nije relevantno za konkretni slučaj. Navodi i kako je za provedeni postupak nebitno na koji način je povjerenstvo došlo do saznanja o navedenom postupanju tuženika, a kategorički odbija da je predmetni postupak bio instrument u okviru političke borbe. Poziva se na odredbe ZSSI koje su primijenjene na konkretni slučaj te ističe svrhu i ulogu tuženika smisleno tim odredbama. Na kraju navodi kako je tijekom odluke o sankciji tuženik pravilno utvrdio sve olakotne i otežavajuće okolnosti na strani tužitelja. Stoga predlaže sudu odbijanje tužbenog zahtjeva.

U upravnom sporu sud je izvršio uvid u predmetni spis, spis tuženika te sve isprave koje prileže u istome. Sud nije usvojio dokazni prijedlog tužitelja za pribavu očitovanja Sabora RH i Vlade RH, o tome da li je Vlada RH uputila prijedlog da se i Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje utvrdi kao pravna osoba od posebnog državnog interesa, budući je sud takav prijedlog ocijenio neosnovanim, jer iz stanja spisa proizlazi kako u trenutku donošenja odluke navedena ustanova nije utvrđena kao pravna osoba od posebnog državnog interesa, a što je u konkretnom slučaju nesporno. Također, predmet ovog upravnog spora nisu niti okolnosti i razlozi imenovanja tužitelja kao člana u upravnim vijećima predmetnih ustanova te se stoga eventualna očitovanja Vlade RH o razlozima imenovanja tužitelja u iste ukazuju kao nepotrebna.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, a sukladno odredbi članka 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10. i 143/12., nastavno: ZUS) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

U ovom sporu među strankama je nesporno kako je tužitelj u vrijeme provedbe predmetnog postupka obnašao dužnost zamjenika ministra zdravlja te bio član upravnih vijeća Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, KBC Sestre milosrdnice, KBC Split i Veleučilišta u Požegi. Nesporno je i da navedene ustanove u vrijeme kada je tužitelj bio član upravnih vijeća istih nisu utvrđene pravnim osobama od posebnog državnog interesa ili od posebnog interesa za jedinicu lokalne ili područne (regionalne) samouprave. Također je nesporno kako je tužitelj u međuvremenu razriješen članstva u upravnim vijećima KBC Sestre milosrdnice i KBC Split te da su od strane Vlade RH i Grada Požege pokrenuti odgovarajući postupci poradi utvrđenja da su Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje i Veleučilište u Požegi pravne osobe od posebnog državnog interesa, odnosno od posebnog interesa za jedinicu lokalne ili područne (regionalne) samouprave. Nesporno je i kako tužitelj tijekom članstva u upravnim vijećima predmetnih ustanova nije ostvarivao nikakvu novčanu naknadu.

Među strankama je sporno da li je tužitelj imao mogućnost drugačijeg postupanja, budući je u navedena upravna vijeća imenovan od strane Vlade RH i Grada Požege. Sporno je da li je tuženik valjano respektirao činjenicu da je isti u međuvremenu razriješen članstva u upravnim vijećima KBC Sestre milosrdnice i KBC Split te da su započeti postupci za utvrđenje da su Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje i Veleučilište u Požegi pravne osobe od posebnog državnog interesa, odnosno od posebnog interesa za jedinicu lokalne ili područne (regionalne) samouprave. Također je sporno da li je tuženik valjano cijenio činjenicu kako tužitelj za svoje članstvo nije ostvarivao nikakvu novčanu naknadu. Sporno je da li je tuženik proveo odgovarajući postupak te da li je tijekom istoga pravilno utvrdio postupanje tužitelja u javnom interesu, kako to isti tvrdi. Među strankama je i sporna visina izrečene sankcije tužitelju za predmetno postupanje.

Uvidom u spis tuženika utvrđeno je kako je predmetni postupak započet od strane tuženika povodom navoda iz anonimne prijave, radi postupanja tužitelja protivno odredbi članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI.

Člankom 30. stavak 1. podstavak 1. ZSSI propisano je da je jedna od nadležnosti tuženika i pokretanje postupaka sukoba interesa i donošenje odluka o tome da li određeno djelovanje ili propust dužnosnika predstavlja povredu odredbi ovog Zakona. U skladu s navedenim nebitno je na koji način je Povjerenstvo došlo do činjenica relevantnih za donošenje odluke o pokretanju postupka sukoba interesa, odnosno nebitno je da li je predmetni postupak pokrenut povodom anonimne prijave. Zbog toga valja naglasiti kako je postupanje Povjerenstva po takvoj prijavi zakonito te se stoga ne može govoriti da se Povjerenstvo koristi kao instrument političke borbe, kao što je i nebitna tvrdnja da je takvu prijavu, eventualno, podnio politički protivnik tužitelja.

Ovo posebno jer je odredbom članka 39. stavak 1. ZSSI propisano da Povjerenstvo može pokrenuti postupak iz svoje nadležnosti u slučajevima kada raspolaže saznanjima o mogućem sukobu interesa dužnosnika, a što je ovdje očigledno bilo slučaj.

U svezi navedene prijave Povjerenstvo je smisljeno odredbi članka 39. stavak 5. ZSSI pribavilo činjenice i dokaze iz djelovanja drugih tijela javne vlasti, a koji dokazi su relevantni za pravilno rješenje ove upravne stvari.

Tako je utvrđeno da je tužitelj rješenjem Vlade RH, Klasa: 080-02/12-01/120, Urbroj: 5030115/1-12-01 od 26. siječnja 2012. imenovan članom Upravnog vijeća Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, kao predstavnik ministarstva nadležnog za zdravstvo. Rješenjem Vlade RH, Klasa: 080-02/12-01/169, Urbroj: 5030115/1-12-01 od 16. veljače 2012. tužitelj je imenovan predsjednikom Upravnog vijeća KBC Sestre milosrdnice, a rješenjem Vlade RH, Klasa: 080-02/12-01/253, Urbroj: 5030115/1-12-01 od 8. ožujka 2012. imenovan je predsjednikom Upravnog vijeća KBC Split. Nadalje, tužitelj je odlukom Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta Klasa: 640-01/10-03/00029, Urbroj: 533-20-12-0004 od 29. lipnja 2012., o izmjeni Odluke o imenovanju članova Upravnog vijeća Veleučilišta u Požegi, imenovan članom Upravnog vijeća Veleučilišta u Požegi.

Zatim je iz Odluke o popisu pravnih osoba od posebnog državnog interesa (Narodne novine, broj: 144/10.), koju je donio Hrvatski Sabor, vidljivo da niti jedna od navedenih ustanova nije utvrđena pravnom osobom od posebnog državnog interesa, niti su takvom pravnom osobom navedene ustanove utvrđene odlukama predstavničkih tijela jedinica lokalne odnosno područne (regionalne) samouprave. Također Zakon o Vladi Republike Hrvatske (Narodne novine, broj: 150/11.) ne propisuje da je zamjenik ministra zdravlja član upravnog vijeća Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje ili upravnih vijeća KBC Sestre milosrdnice i KBC Split, po položaju. Nadalje, niti odredbe Zakona o obveznom zdravstvenom osiguranju (Narodne novine, broj: 150/08., 94/09., 153/09., 71/10., 139/10., 49/11., 22/12., 57/12., 90/12., 123/12. i 144/12.) ne propisuju da je zamjenik ministra zdravlja član upravnog vijeća Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje ili upravnih vijeća KBC Sestre milosrdnice i KBC Split, po položaju, a posebno to ne proizlazi iz odredbe članka 86. stavak 2. tog Zakona iz koje ne proizlazi da se zamjenik ministra zdravlja imenuje na mjesto člana predmetnog upravnog vijeća.

Nadalje, od strane tuženika pribavljeno je i pismeno ministra zdravlja a koji u dopisu Ministarstva zdravlja RH, Klasa: 011-02/13-02/55, Urbroj: 534-10-1-1-2/3-13-1 od 5. travnja 2013. upućenog Vladi RH, navodi kako je Hrvatski Sabor na sjednici održanoj 15. prosinca 2010. donio Odluku o popisu pravnih osoba od posebnog državnog interesa, a u

kojem popisu nije naveden Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje te da se radi o omašci. Također istim dopisom se predlaže da se pravnim osobama od posebnog državnog interesa utvrde i KBC Sestre milosrdnice te KBC Split. Iz dopisa Ministarstva zdravlja RH, Klasa: 011-02/13-11/22, Urbroj: 534-10-I-1-2/3-I od 16. travnja 2013. navodi se kako je Vlada Republike Hrvatske donijela odluku o sanaciji KBC Sestre milosrdnice i KBC Split pa je u skladu s tim, a smisleno članu 4. Zakona o sanaciji javnih ustanova (Narodne novine, broj: 136/12.) tužitelju prestao mandat kao predsjednika vijeća tih ustanova.

Od strane tuženika pribavljen je i dopis Požeško-slavonske županije, Grada Požege, Upravnog odjela za samoupravu, Klasa: 010-07/13-01/2, Urbroj: 2177/01-01/01-13-5 od 9. travnja 2013., u prilogu kojega je dostavljen Prijedlog Odluke o izmjeni i dopuni Odluke o popisu pravnih osoba od posebnog interesa za grad Požegu, a kojim se traži da se pravnom osobom od posebnog interesa za grad Požegu između ostalog utvrdi i Veleučilište u Požegi te je isti prijedlog upućen Gradskom vijeću Grada Požege na razmatranje i usvajanje.

Dakle, u skladu s navedenim činjeničnim stanjem od strane tuženika utvrđeno je kako je tužitelj kao dužnosnik za vrijeme obnašanja dužnosti zamjenika ministra zdravlja, obnašao dužnosti člana odnosno predsjednika upravnih vijeća ustanova koje odlukama nadležnih predstavničkih tijela nisu bile utvrđene pravnim osobama od posebnog državnog interesa, odnosno od posebnog interesa za jedinicu lokalne ili područne (regionalne) samouprave. Predmetne dužnosti ne pripadaju tužitelju niti po položaju. Navedeno činjenično stanje nesporno je među strankama i u ovom upravnom sporu.

Člankom 14. stavak 1. ZSSI propisano je da dužnosnici ne mogu biti članovi upravnih tijela i nadzornih odbora trgovačkih društava, upravnih vijeća ustanova, odnosno nadzornih odbora izvanproračunskih fondova niti obavljati poslove upravljanja u poslovnim subjektima, dok je stavkom 2. istoga članka propisano da iznimno, dužnosnici mogu biti članovi u najviše do dva upravna vijeća ustanova, odnosno nadzorna odbora izvanproračunskih fondova koji su od posebnog državnog interesa ili su od posebnog interesa za jedinicu lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave, osim ako posebnim zakonom nije određeno da je dužnosnik član upravnog vijeća ustanove, odnosno nadzornog odbora izvanproračunskog fonda po položaju. Za članstvo u upravnim vijećima ustanova, odnosno nadzornim odborima izvanproračunskih fondova dužnosnik nema pravo na naknadu, osim prava na naknadu putnih i drugih opravdanih troškova.

Zbog navedenog ovaj sud smatra kako je tužitelj istovremenim obnašanjem dužnosti zamjenika ministra zdravlja i dužnosti člana odnosno predsjednika upravnih vijeća predmetnih ustanova prekršio citirane zakonske odredbe te stoga sud prihvaća i takvo utvrđenje tuženika.

Naime, ovaj sud je stajališta kako je relevantno činjenično stanje, a koje se odnosi na povredu odredbi članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI pravilno utvrđeno te da u konkretnom slučaju nisu bili ispunjeni uvjeti, zbog kojih bi tužitelj, iznimno mogao biti predsjednik i član navedenih ustanova, odnosno da iste nisu bile proglašene ustanovama od posebnog interesa u vrijeme kada je tužitelj obnašao dužnosti u istima. Također, pravilno je utvrđeno i da tužitelj kao dužnosnik nije mogao biti predsjednik, odnosno član predmetnih upravnih vijeća po položaju.

Ovako stajalište niti tužitelj ne osporava, već smatra da je u konkretnom slučaju tuženik trebao voditi računa o činjenici da on za obavljanje dužnosti u upravnim vijećima predmetnih ustanova nije primao nikakvu novčanu naknadu. Činjenica da tužitelj prilikom obavljanja tih dužnosti nije primao nikakvu naknadu za svoj rad je nesporna i ista je valjana

cijenjena od strane tuženika u provedenom postupku i prilikom donošenja odluke. Međutim, ista nije relevantna za eventualno oslobođenje tužitelja od odgovornosti za postupanje protivno odredbama članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI, već je ista odgovarajuće cijanjena prilikom izricanja sankcije, kao olakotna okolnost na strani tužitelja.

Nadalje, valja naglasiti kako na zakonitost osporavane odluke tuženika ne utječe niti činjenica da je tužitelj u međuvremenu razriješen s dužnosti predsjednika upravnih vijeća KBC Sestre milosrdnice i KBC Split, zbog sanacije istih. Također, na zakonitost osporavane odluke tuženika ne utječe niti činjenica da su u međuvremenu od strane Vlade RH i Grada Požege pokrenuti postupci za utvrđenje Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje kao pravne osobe od posebnog državnog interesa, odnosno za utvrđenje Veleučilišta u Požege kao pravne osobe od posebnog interesa za jedinicu lokalne samouprave.

Navedene činjenice bile su poznate tuženiku prilikom donošenja odluke i isti ih je valjano cijenio tijekom provedenog postupka uz pravilno stajalište, a koje prihvaća i ovaj sud, kako sve odluke o razrješenju tužitelja s dužnosti u predmetnim upravnim vijećima, odnosno eventualnom utvrđenju da te ustanove predstavljaju pravne osobe od posebnog interesa, djeluju pro futuro, od trenutka donošenja takvih odluka i da iste ne mogu retroaktivno utjecati na činjenicu da je tužitelj obavljao dužnosti u upravnim vijećima u razdoblju koje je bilo predmet ocjene u provedenom postupku suprotno odredbama članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI.

Pri tome valja naglasiti kako je tužitelju u provedenom postupku bilo omogućeno sudjelovanje u istome te je isti u dva navrata dostavio svoje očitovanje u pogledu odlučnih činjenica, a u kojim očitovanjima je iznio navode koje ponavlja i u tužbi, odnosno tijekom ovog upravnog spora. Međutim, tužitelj svojim navodima ne dovodi sud u dvojbu u pogledu utvrđenja da je u konkretnom slučaju prekršio odredbe članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI.

Ovo posebno jer je ovaj sud stajališta kako navodi tužitelja da je isti samo ispunjavao dužnosti koje su mu naložene od strane Vlade RH, čiji je član i da se rješenjima u kojima je imenovan na te dužnosti nije mogao usprotiviti, jer protiv istih nije moguće pokretanje upravnog spora, nisu pravno relevantni za ovaj upravni spor. Naime, ovaj sud je stajališta kako je tužitelj, kao član Vlade RH, imao mogućnosti osporavati ta rješenja, ukoliko je smatrao da su nezakonita. S tim u svezi se tužitelju ukazuje kako je odredbom članka 5. stavak 2. ZSSI propisano da su dužnosnici osobno odgovorni za svoje djelovanje u obnašanju javnih dužnosti na koje su imenovani, odnosno izabrani prema tijelu ili građanima koji su ih imenovali ili izabrali. Smisleno navedenoj odredbi sam tužitelj, kao dužnosnik, ima obvezu ukazati na sve sporne činjenice prilikom svog imenovanja, budući je osobno odgovoran za svoje djelovanje u obnašanju javne dužnosti, a posebno jer je upravo on taj koji snosi posljedice zbog kršenja tih odredbi uslijed eventualnog nezakonitog imenovanja. Stoga sud ove prigovore tužitelja smatra neosnovanim.

Na kraju valja naglasiti kako se citirano mišljenje prof. ne odnosi na konkretan slučaj, već na drugu pravnu situaciju, a da u provedenom postupku od strane tuženika predmet utvrđenja nije bio sukob javnog i privatnog interesa tužitelja, odnosno njegovo djelovanje u zaštiti javnog interesa, već njegovo postupanje protivno odredbama članka 14. stavak 1. i 2. ZSSI, a koje je u provedenom postupku nedvojbeno utvrđeno. Stoga navodi tužitelja o njegovom djelovanju u javnom interesu odnosno o nepostojanju uvjeta za utvrđenje sukoba njegovih privatnih interesa s javnim interesom nisu pravno relevantni za ovaj upravni spor.

Odluka o izrečenoj sankciji tužitelju donijeta je smisleno odredbi članka 42. stavak 1. podstavak 2. u svezi članka 44. ZSSI i tuženik je prilikom izricanja predmetne sankcije

valjano odredio vrstu i visinu izrečene sankcije. Pri tome je tuženik pravilno utvrdio sve olakotne i otežavajuće okolnosti na strani tužitelja te je kao olakotnu ocijenio činjenicu da tužitelj za članstvo u upravnim vijećima ustanova nije primio nikakvu naknadu, dok je kao otežavajuće utvrdio da je isti kao dužnosnik bio član u sveukupno četiri upravna vijeća ustanova, a nije mogao biti u niti jednom od njih. Zbog navedenog, a uzimajući u obzir zakonom propisani raspon visine kazne, tužitelju je izrečena relativno blaga sankcija obustave isplate plaće kako je to određeno pobijanom odlukom.

Imajući u vidu navedeno, osporavano rješenje tuženika ocjenjuje se zakonitim.

Slijedom iznijetog, a na temelju članka 57. stavak 1. ZUS, tužbeni zahtjev odbijen je kao neosnovan te je sud donio odluku kao u izreci presude.

U Osijeku 28. siječnja 2014.

Sudac

Za točnost otpavka

